

PO Box 18
Hodkovice nad Mohelkou
Mail: redakce@narmyslenka.cz
Web: www.narmyslenka.cz

Vydavatel:
O. s. Národní myšlenka

Šéfredaktor
Milan Špinka

Redakce:
Jiří Hojer
Jan Maloušek

Přispívající redaktoři:
Miroslav Červenka
Tomasz Jazwiński

OBSAH

- 2..Úvodník
3..Vykradená demokracie – Jan Maloušek
4..Nacionalismus a otevřená společnost – Vlastimil Podracký
6..Jsem cynický konzervátec – Adam Witczak
7..Kult demokracie – Jacek Bartylzel
8..NPD včera a dnes – Ondřej Šlechta
12..Knihy
13..Věčné téma sudetských Němců – David Macháček
14..Ernst Jünger: *Der Arbeiter* – Bogdan Kozieł
16..Má demokracie ještě nějakou šanci? – Miroslav Červenka
18..Konzervativní revoluce ve fašistické Itálii – Adam Wielomski
21..Rozhovor s Evolou
23..Píšete nám...
24..Ze světa pravice

Názory autorů vyjádřené v článcích se nemusejí shodovat s názory redakce Národní myšlenky

Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat články a měnit jejich názvy

Vytištěno, vydáno a distribuováno o. s. Národní myšlenka, PO Box 18, Hodkovice n. M., 463 42

Číslo účtu: 51-0944120237/0100

Rozšiřují společnosti PNS, a.s.

Cena 25 Kč
(při zaslání poštou se poštovné připočítá)
Vychází čtvrtletně.
Číslo 3/2005 (XXXI.) vyšlo 30. 9. 2005

Češi a Evropská ústava

Otázka přijetí či odmítnutí návrhu tzv. Ústavní smlouvy pro Evropu, tedy euroústavy, jako by v českých zemích v létě ustoupila do pozadí tématům jako pořádání nelegální „technopárty Czechtek 2005“ a přiměřenosti policejního zásahu, trenýrkám premiéra Paroubka, které novinářům poměrně vtípně předvedla jeho manželka a dalším otázkám, které v mnohém rozdělily občany naší země.

Vývoj vztahu Čechů k euroústavě je však poměrně zajímavé téma a také musíme předpokládat, že se eurosocialisté všech barev (i ti pod prapory rábdoby pravicových stran) pokusí vynutit si schválení tohoto dokumentu zakládajícího evropský superstát i přes její odmítnutí referendy v Nizozemsku 1. června a ve Francii 29. května. Připomeňme, že ještě na počátku letošního roku předkladatelé euroústavy vesměs tvrdili, že dokument bude platit jen v případě, když ho schválí všech 25 členských států. Po zamítnutí v referendech, se kterým patrně vůbec nepočítali, nyní nejspíše připravují cesty a argumenty pro možnost opětovného schvalování až do omrzení či možnost omezení platnosti euroústavy v zemích, které ji schválily.

Výzkumy veřejného mínění na počátku roku ukazovaly, že NE v referendu o euroústavě by řekla zhruba stejná část hlasujících Čechů jako NE v referendu o vstupu do EU – tedy asi jedna třetina. Na počátku druhé poloviny roku, tedy poté, co NE zvítězilo ve Francii a Nizozemsku, představuje počet odpůrců podle průzkumů mírnou nadpoloviční většinu. Zhruba 20 % obyvatel tedy změnilo názor směrem k odmítnutí další evropské integrace.

Za tou zhruba třetinou již přesvědčených euroskeptiků můžeme vidět příznivce všemožných politických směrů, kteří si své názory vytvářejí spíše samostatně a nespolehají se pouze na tzv. mainstreamová zpravodajství a komentáře masmédií. Za názorem oné třetiny můžeme neskromně vidět také aktivity některých euroskeptických organizací, jako je třeba naše Národní myšlenka, které s mizivými prostředky (vesměs z vlastní kapsy) přinášely alternativní podklady pro rozhodování a utváření názorů o evropské integraci.

V České republice tuto úlohu naštěstí skvěle sehrává také prezident Václav Klaus. Ten přichází s argumenty, v rámci jím založeného Centra pro ekonomiku a politiku vycházející odborné publikace a jsou pořádány semináře, které se vyznačují skutečně demokratickou diskusí o různých politických a ekonomických otázkách včetně otázky evropské integrace. Zároveň však většina ostatních médií, ale také hlavní a „středněproudé“ politické strany, média, ale i univerzitní a vědecké kapacity nemluvě o „celebritách“ vytvářely a snaží se vytvářet dojem, že jedině být fanatickým stoupencem evropské integrace je „IN“ a zodpovědné vůči dalším generacím, zatímco proti euroústavě a naprosté

integraci v pěkně multikulturní Evropu mohou být jen ignoranti. A odpovědi na argumenty prezidenta Klause, nemluvě o argumentech dalších euroskeptických uskupení, bylo vesměs jen okřikování, virtuální „plivance“, odbývání coby argumentů zaostalých „nacionalistů“, apod.

Těžko nalezneme jinou možnou příčinu změny veřejného mínění (oněch asi 20 % dalších euroskeptiků) po polovině roku 2005, než právě záporné výsledky ve francouzském a nizozemském referendu. Obáváme se, že ta pětina občanů prostě procitla ze snu, do kterého je uvrhla „mediálně politická pokroková fronta“ a který spočíval v tom, že odpor proti další evropské integraci, který sami pocítovali a ke kterému sami došli, chápali jako nějaké pozůstatky špatných vlastností z minulého století, jak je nám všem dennodenně vtlučováno do hlav. A ty špatné vlastnosti mají být podle popsané fronty ztělesněny národním citěním, které je nesmyslně viněno ze všeho násilí v lidských dějinách. Jakoby oprávněnější nebylo vinit ze všech válek snahu násilně a za každou cenu vytvářet superstáty, integrovat a pohlcovat jednotlivé národy. NE v referendech každopádně posílilo vědomí mnohých euroskeptiků, že nejsou nějaká prehistoričtí netvoři, kteří brání úžasným Delorsům, d'Estaingům a dalším levicáckým pokrokářům často převlečeným za konzervativce či liberály v naplňování jejich geniálních vizí. Mnoho lidí (možná právě ta pětina) si evidentně uvědomilo, že není zač se stydět, když nesouhlasí s „oficiálním“ názorem na euroústavu, možná si také víc a víc lidí uvědomuje, že jsme se s politickou korektností pomalu dostávali příliš blízko k takové svobodě vyjadřování, jaká tu panovala za dob panování bolševiků v 80. letech. Tedy „Můžeš si říkat, co chceš, ale připrav se, že práci najdeš jedině někde v podzemí, kde tě nikdo nebude poslouchat a možná tě taky zavěme za haněný socialistického tábora.“

A po polovině roku skutečně můžeme pozorovat i jisté změny na té mediální frontě. Eurooptimistický názor už není tak okatě podáván jako ten správnější a převládající. Europesimisté už nemohou být vydáváni za relikty starých dob, nebo nacionalisty, kteří by „dělalí naši zemi ostudu, což nemůžeme potřebovat...“ Stejně se přece vyjádřila přes polovina Francouzů a Nizozemců.

Bylo by jen dobře, kdyby tento závan svěžího vzduchu v našich médiích a naší politice přetrvál či spíše ještě zesílil. A bylo by ještě lépe, kdyby takový vítr zavanul také v dalších zemích střední a západní Evropy. Avšak obzvláště v patnácti starých členských zemích jsou pozice pokrokářské levice velice silné, možná ještě tužší než u nás. Přesto se právě zde občané vyjádřili v referendech proti politice diktované vládnoucími politickými silami a mediálními elitami. To je naděje!